

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 283/2019-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED]
[REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, advokátska kancelária, Jarmočná 2264/3, Šaľa, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 2 T 158/2016-245 z 5. apríla 2017, uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5 To 49/2017-262 z 29. júna 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 82/2017 z 30. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED],

5. Podľa názoru sťažovateľa „*podkladom pre trestné stíhanie jeho osoby bol nezákonný postup príslušníkov Policajného zboru SR*“, preto v konaní pred všeobecnými súdmi navrhoval vypočúť „*osobu konajúcu v prospech polície za účelom odstránenia... rozporov a zistenia zákonnosti postupu príslušníkov PZ*“. Tomuto návrhu však všeobecné súdy nevyhoveli.

6. Sťažovateľ tvrdí, že príslušníci polície, ktorí na základe príkazu Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. 1 PO-V-23-1/2016/2202 z 12. apríla 2016 sledovali jeho osobu, nevedeli na hlavnom pojednávaní objasniť, ako sa dozvedeli o jeho pohybe a mieste, kde sa nachádzal v čase začatia sledovania. Skutočnosť, že touto informáciou disponovali, však preukazuje, že sťažovateľa sledovali už pred „*oficiálnym začatím sledovania na základe Príkazu*“, postupovali teda v súvislosti so získavaním informácií o sťažovateľovi v rozpore so zákonom. Pretože príslušníci polície evidentne postupovali v rozpore so zákonom a pri svojich výpovediach týkajúcich sa osoby konajúcej v prospech polície, ktorá mala byť zdrojom dôležitých informácií pre začatie trestného stíhania, vypovedali rozporuplne, bolo podľa slov sťažovateľa odôvodnené zisťovať, či vôbec osoba konajúca v prospech polície existovala a či neboli informácie o údajnej trestnej činnosti sťažovateľa zisťované len jeho nezákonným sledovaním. Z hľadiska trestného konania malo ísť o mimoriadne dôležitú otázku, keďže v prípade nezákonného sledovania zo strany polície nemohli takto získané informácie slúžiť ako podklad pre vydanie príkazu na sledovanie sťažovateľa, v dôsledku čoho by bol tento príkaz nezákonným rozhodnutím, čo by spôsobilo nezákonnosť všetkých ďalších úkonov príslušníkov polície vrátane zadržania sťažovateľa a zaistenia stôp v motorovom vozidle patriacom matke sťažovateľa.

7. Z týchto dôvodov je sťažovateľ toho názoru, že všeobecné súdy nevykonaním výsluchu osoby konajúcej v prospech polície konali svojvoľne a svoje rozhodnutie nevykonať tento dôkaz riadne neodôvodnili relevantnými skutočnosťami. Neumožnením sťažovateľovi oboznámiť sa s výpoveďou takejto osoby a neumožnením jej výsluchu a kladenia otázok bolo zásadným spôsobom podľa presvedčenia sťažovateľa porušené jeho základné právo na obhajobu, pretože sa nemohol oboznámiť so skutočnosťami, na základe

ktorých bolo proti nemu vedené trestné konanie. Bolo mu odopreté právo klásť otázky tejto osobe a bola mu odopretá možnosť predkladať dôkazy vo svoj prospech, a tak preukázať nezákonnosť trestného stíhania vedeného proti nemu.

8. V rámci trestného konania sťažovateľ namietal aj nezákonnosť príkazu na jeho sledovanie, keďže *„bol tento vymedzený len dňom, a nebol v ňom uvedený presný čas vydania tohto príkazu a ani čas začatia sledovania sťažovateľa“*. Z tohto dôvodu považoval príkaz za nezákonné rozhodnutie, na základe ktorého bola nezákonným spôsobom vykonaná prehliadka vozidla, ktoré viedol, a boli nezákonným spôsobom zaistené veci nachádzajúce sa v tomto vozidle.

9. Podľa sťažovateľa v prípade označenia príkazu iba dňom jeho vydania bez uvedenia konkrétneho času v hodinách a minútach sa otvára časový priestor v rozsahu 24 hodín, v rámci ktorého nie je možné presne určiť, či samotný zásah do práva osoby na súkromie prostredníctvom sledovania osoby bol vykonaný pred vydaním príkazu na sledovanie alebo až po jeho vydaní. Ak príkaz na sledovanie jeho osoby neobsahoval údaje o hodine a minúte jeho vydania a možnosti začatia vykonávania sledovania sťažovateľa, nespĺňal s ohľadom na ústavnokonformný výklad Trestného poriadku formálne podmienky v zmysle § 113 ods. 5 Trestného poriadku, išlo teda o nezákonné rozhodnutie. Samotné sledovanie sťažovateľa tak bolo vykonávané na základe nezákonného rozhodnutia, čo spôsobuje jeho nezákonnosť, a preto je potrebné všetky dôkazy získané na jeho základe považovať za nezákonné.

10. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že najvyšší súd *„priznal, že prokurátorka vydávajúca Príkaz pochybila“*, keďže *„vydala Príkaz so spätnou účinnosťou bez toho, aby boli splnené podmienky podľa § 113 ods. 7 Trestného poriadku“*, ale napriek tomuto konštatovaniu dovolací súd trval na tom, že táto okolnosť nespôsobila nezákonnosť sledovania sťažovateľa, pretože považoval za preukázané, že sledovanie sťažovateľa bolo vykonávané na základe príkazu, a teda aj v súlade so zákonom. S týmto názorom najvyššieho súdu sťažovateľ nesúhlasí. Ustanovenie § 113 ods. 7 Trestného poriadku vymedzuje, kedy je možné vydať spätno účinný príkaz na začatie sledovania osôb a vecí,

prítom ak tieto podmienky nie sú splnené, je potrebné každý vydaný spätne účinný príkaz na začatie sledovania osôb a vecí považovať za nezákonné rozhodnutie, na základe ktorého nemožno zasahovať do ústavne chránených práv a slobôd osôb. V tomto prípade nie je podstatné, či došlo k samotnému sledovaniu sťažovateľa až po vydaní príkazu, pretože, ako tvrdí, už od počiatku neboli splnené zákonné podmienky pre jeho vydanie so spätnou účinnosťou, teda tento spätne účinný príkaz nemal byť vôbec vydaný a ako celok predstavuje nezákonné rozhodnutie.

11. Sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi poukazoval aj na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, „v zmysle ktorej je možné vykonávať operatívno-pátraciu činnosť podľa ustanovení zákona o Policajnom zbore len dotedy, kým sa nezistia informácie odôvodňujúce začatie trestného stíhania... následne majú príslušníci PZ povinnosť postupovať podľa Trestného poriadku, inak ide o nezákonné sledovanie osôb a vecí, ktoré je neoprávneným zásahom do súkromia fyzickej osoby“. Pokiaľ najvyšší súd uviedol, že táto judikatúra nie je aplikovateľná na daný prípad, sťažovateľ s tým nesúhlasí. Jeho osobu taktiež sledovali príslušníci polície bez príkazu podľa Trestného poriadku niekoľko dní, prítom disponovali informáciami o jeho tzv. čiernych schránkach s omamnými látkami, teda išlo o obdobný prípad a uvedená judikatúra je plne aplikovateľná aj na vec sťažovateľa. S poukazom na uvádzanú ustálenú judikatúru najvyššieho súdu bolo povinnosťou príslušníkov polície po zistení informácií týkajúcich sa údajnej trestnej činnosti sťažovateľa postupovať podľa ustanovení Trestného poriadku, vydať uznesenie o začatí trestného stíhania a požiadať o vydanie príkazu na sledovanie osôb a vecí v zmysle ustanovení § 113 Trestného poriadku, k tomu však došlo až po niekoľkých dňoch. Keďže trestné konanie proti sťažovateľovi bolo začaté na základe nezákonného postupu príslušníkov polície a všeobecné súdy pokračovali v takomto nezákonnom konaní, porušili právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces.

12. Sťažovateľ napokon vo veci konajúcim všeobecným súdom vytýka, že pri rozhodovaní o jeho vine prihliadali na odborné vyjadrenie „Národnej kriminálnej agentúry zo dňa 14. 04. 2016, ktorého obsahom bolo vyčíslenie ceny drogy, čo malo vplyv na subsumovanie údajného trestného konania pod konkrétnu normu Trestného zákona“,

avšak pri určovaní „cien dávok drog bolo vychádzané z nepodložených a neoveriteľných informácií, ktoré boli uvedené do tohto odborného vyjadrenia bez toho, aby pracovníčka ktorá ho vypracovala zisťovala súčasné ceny dávok drogy v teréne“. Sťažovateľ uviedol, že došlo k situácii „kedy zložky jedného orgánu, Policajného zboru na jednej strane vykonávajú vyšetrovanie v trestnom konaní a na druhej strane môžu trestné konanie ovplyvňovať určením si ľubovoľnej ceny dávok drog, ktorá nie je overiteľná“. Takýmto spôsobom je podľa neho možné zo strany polície „prispôsobovať trestné konanie v tom smere, že pri určovaní ceny jednotlivých dávok drog zároveň ovplyvňujú právnu kvalifikáciu v drogových trestných konaniach, a môžu tak stíhané osoby kriminalizovať väčšou či menšou mierou podľa potreby za pomoci určenia ceny drogy a následného kvalifikovania trestného konania podľa vyhovujúceho odseku § 172 Trestného zákona“. Sťažovateľ je toho názoru, že podanie odborného vyjadrenia zo strany zložky polície, ktorá je zároveň orgánom činným v trestnom konaní, nie je v súlade s princípmi právneho štátu, ústavou ani Trestným poriadkom, pretože takto má polícia v rukách oprávnenie manipulovať s trestným konaním a nemožno preto na takéto odborné vyjadrenie prihliadať. Rovnako v tomto videl sťažovateľ porušenie jeho práva na spravodlivý proces.

13. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie v náleze vyslovil:

„- uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Tdo 82/2017 zo dňa 30. 01. 2019 boli porušené základné práva sťažovateľa podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5 To/49/2017-262 zo dňa 29. 06. 2017 boli porušené základné práva sťažovateľa podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 2 T/158/2016-245 zo dňa 05. 04. 2017 boli porušené základné práva sťažovateľa podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a

zrušil v plnom rozsahu uznesenie Najvyššieho SR sp. zn. 6 Tdo 82/2017 zo dňa 30. 01. 2019, uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 5 To/49/2017-262 zo dňa 29. 06. 2017 ako aj rozsudok Okresného súdu Galanta č. k. 2 T/158/2016-245 zo dňa 05. 04. 2017 a vrátil vec Okresnému súdu Galanta na ďalšie konanie.

Zároveň navrhujem, aby Ústavný súd SR uložil povinnosť Najvyššiemu súdu SR, Krajskému súdu v Trnave a Okresnému súdu Galanta povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 359,11 Eur... na účet jeho právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR.“

II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

16. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

17. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

19. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 158/2019-245 z 5. apríla 2017, uznesením krajského súdu č. k. 5 To 49/2017-262 z 29. júna 2017 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 82/2017 z 30. januára 2019, ku ktorému malo dôjsť nevy počutím sťažovateľom navrhovaného svedka v trestnom konaní; neuvedením presného času, keď bol vydaný príkaz na sledovanie sťažovateľa, a času, keď sa s jeho sledovaním malo začať, ako aj tým, že konajúce všeobecné súdy pri určení „ceny drogy“ prihliadali na odborné vyjadrenie zložky polície.

20. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

21. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

22. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

23. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

24. Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

25. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

...

d) vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;...

K namietanému porušeniu označených článkov ústavy, základného práva zaručeného ústavou a práv zaručených dohovorom rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 158/2016-245 z 5. apríla 2017

26. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní

ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

27. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút odvolania (§ 306 a nasl.) poskytuje priestor na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho prvostupňového všeobecného súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd, resp. ľudských práv garantovaných medzinárodnými zmluvami. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu.

28. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresného súdu prostredníctvom podaného odvolania. Ochrana jeho právam zaručeným ústavou a dohovorom bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť druhostupňový súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti rozsudku okresného súdu č. k. 2 T 158/2019-245 z 5. apríla 2017. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 5 To 49/2017-262 z 29. júna 2017

29. S prihliadnutím na svoju judikatúru ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený

skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

30. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom (stranou) konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

31. Za protiústavné aj arbitrárne ústavný súd považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

32. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil rozhodnutie krajského súdu, aby zistil, či účinky výkonu právomoci označeného všeobecného súdu v konaní vedenom

pod sp. zn. 5 To 49/2017 sú zlučiteľné s limitmi sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, porušenie ktorých namieta.

33. Krajský súd uznesením č. k. 5 To 49/2017-262 z 29. júna 2017 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 2 T 158/2016-245 z 5. apríla 2017.

34. Vo vzťahu k namietanej nezákonnosti príkazu okresnej prokuratúry na sledovanie osoby sťažovateľa, a teda aj nezákonnosti samotného výkonu jeho sledovania odvolací súd v úvode citoval ustanovenia § 113 ods. 1 a 2, § 119 ods. 2 a § 199 ods. 1 Trestného poriadku ako aj § 38a ods. 1, § 39 ods. 1, 2 a 3, § 39a ods. 1, § 69 ods. 4 a § 80 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“), z ktorých vyvodil, že *„Policajný zbor operatívno-pátraciu činnosť vykonáva iba do okamihu, pokiaľ nezistí potrebné informácie o páchatelovi a trestnej činnosti odôvodňujúce začatie trestného stíhania. Ak by policajti pokračovali v tejto činnosti aj po získaní týchto informácií, ide vždy o nezákonné sledovanie osôb a vecí, ktoré je neoprávneným zásahom do súkromia fyzickej osoby. Po získaní spomínaných informácií sa preto musí postupovať podľa Trestného poriadku, aby sa zabezpečilo rešpektovanie práva na súkromie patriace medzi základné práva a slobody zakotvené Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“*. Krajský súd následne konštatoval, že *„z výpovedí svedkov-príslušníkov PZ ako aj z príkazu na sledovanie a zo záznamov o sledovaní vyplýva, že sledovanie osoby obžalovaného vykonávali príslušníci PZ na podklade príkazu na sledovanie osôb v zmysle Trestného poriadku. Táto skutočnosť nebola zo strany obhajoby vyvrátená nijakým relevantným spôsobom, jediným argumentom - podľa obžalovaného spochybňujúcim zákonnosť postupu polície - je poukazovanie obhajoby na to, že v príkaze na sledovanie nie je uvedená hodina určujúca, resp. vymedzujúca začiatok sledovania. Táto skutočnosť v danom prípade nespôsobuje nezákonnosť postupu polície, ani ďalších úkonov trestného konania.*

V prípade vyšetrovania trestnej veci obžalovaného, takisto ako pri odhaľovaní úmyselných trestných činov a pri zaisťovaní ich páchatel'ov vo všeobecnosti, nie je vylúčené,

aby boli vykonávané aj úkony operatívno-pátracej činnosti, vrátane sledovania osoby v zmysle zákona o policajnom zbore...

V prípade trestného konania proti obžalovanému [REDAKOVANÉ] nebolo nijakým spôsobom preukázané, ani zo žiadnych skutočností nevyplýva, že by išlo o nezákonné sledovanie osoby a teda aj o neoprávnený zásah do súkromia fyzickej osoby.“.

35. Pokiaľ išlo o spochybnenie existencie osoby konajúcej v prospech polície – tzv. informátora, odvolací súd sa stotožnil s konštatovaním okresného súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „pri získavaní poznatkov o páchaní trestnej činnosti obžalovaným od osoby konajúcej v prospech PZ pred začatím trestného stíhania príslušníci PZ postupovali podľa § 38a v spojení s § 41 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, v zmysle ktorých ustanovení je osoba konajúca v prospech PZ fyzická osoba, ktorá dobrovoľne a utajovaným spôsobom poskytuje informácie a služby Policajnému zboru pri odhaľovaní trestnej činnosti... V zmysle uvedených ustanovení mal súd za to, že príslušníci PZ v postavení svedkov neboli povinní a ani oprávnení označiť totožnosť takejto osoby, pričom totožnosť tejto osoby nie je okolnosťou dôležitou pre trestné konanie.

K uvedenému záveru v súlade s prvostupňovým súdom odvolací súd musel dospieť aj z dôvodu podstaty postavenia samotnej osoby tzv. informátora. Informácie týchto osôb nie sú same osebe procesne použiteľné v trestnom konaní. Môžu však byť podkladom pre začatie úkonov trestného konania, informátor môže byť použitý pre uvedenie policajtov do záujmového prostredia alebo k nasadeniu agenta. Vzhľadom k tomu, že hodnota informátora spočíva v schopnosti dlhodobo poskytovať informácie z daného prostredia, nie je osoba informátora väčšinou použitá ako dôkazný prostriedok, teda svedok v trestnom konaní, pretože tým je väčšinou zrušená jej možnosť ďalšie informácie poskytovať.“.

36. K spochybnovaniu určenia „ceny drogy“ súd druhého stupňa uviedol, že «monitorovanie cien drog na území Slovenskej republiky na čiernom trhu s omamnými a psychotropnými látkami, vrátane drogových prekurzorov vykonáva Národná protidrogová jednotka... Pokiaľ ide o určenie rozsahu trestného činu alebo získanie prospechu trestným činom, v takom prípade sa posudzuje hodnota vecí aj podľa ceny na čiernom trhu, ak je takáto vec primárne určená na distribúciu na čiernom trhu, čo je aj prípad omamných

a psychotropných látok. V takomto špecifickom prípade nie je vylúčené, aby informácie o cene drogy poskytla zložka polície, ktorej náplňou a úlohou je okrem iného práve monitoring čierneho trhu s drogami. Čo je najpodstatnejšie, treba dať za pravdu okresnému súdu, keď poukazuje na chýbajúci dôvod takého konania orgánov činných v trestnom konaní, kedy by nadhodnocovali cenu drogy. V prípade, že obhajoba má iné poznatky o cene drogy v inkriminovanom období, a vie predložiť relevantné dôkazy na ich preukázanie, nebránilo jej aby k dôkazu vykonanému súdom (vyjadrenie NPJ a výsluch pracovníčky NPJ) zaujala svoje stanovisko v tej forme, že by takéto „vlastné“ dôkazy súdu predložila.».

37. Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že krajský súd sa pre rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa všetkými podstatnými právnymi, ako aj skutkovými otázkami zaoberal a dal na ne presvedčivé odpovede.

38. Poukázal na relevantnú právnu úpravu týkajúcu sa ním posudzovanej problematiky, ktorú zodpovedajúco interpretoval a na tomto základe postavil svoje rozhodnutie o jej správnej aplikácii prvostupňovým okresným súdom v danej trestnej veci.

39. Odvolací súd jasne uviedol, z akých dôvodov považoval postup polície pri sledovaní sťažovateľa za zákonný. Uviedol, že polícia postupovala podľa príslušných ustanovení zákona o Policajnom zbore a následne podľa ustanovení Trestného poriadku, a teda v žiadnom období bez riadneho zákonného alebo na jeho základe vydaného zmocnenia. Rovnako príkaz okresnej prokuratúry na sledovanie sťažovateľa odvolací súd považoval za súladný so zákonom, spĺňajúcim požadované náležitosti, a čo je dôležité, svoj záver oprel o konkrétne ustanovenie príslušného procesnoprávneho predpisu. Nevyhol sa reakcii ani na námietku sťažovateľa spochybňujúcu existenciu osoby konajúcej v prospech Policajného zboru a jej nevypočutia v trestnom konaní, pritom jeho odpoveď obsahovala presvedčivé dôvody vychádzajúce zo znenia príslušných ustanovení zákona o Policajnom zbore, ako aj zo samotnej podstaty postavenia takýchto osôb. Krajský súd napokon neopomenul ani spôsob určenia „ceny drogy“ v trestnom konaní, ktorého použitie takisto racionálne zdôvodnil.

40. Predmetné rozhodnutie krajského súdu ako celok teda obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, a ústavný súd nezistil, že by tieto boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán konania vrátane ich dôvodov a námietok.

41. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa prednesenými námietkami zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Dôvody uvedené krajským súdom v napadnutom rozhodnutí sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností danej trestnej veci a z relevantných právnych noriem.

42. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje uznesenie krajského súdu č. k. 5 To 49/2017-262 z 29. júna 2017 za ústavne konformné, a teda také, ktoré žiadnym spôsobom nezasiahlo do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy ani do práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 82/2017 z 30. januára 2019

43. Sťažovateľ rozhodnutie krajského súdu napadol mimoriadnym opravným prostriedkom – dovolaním, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku. V rámci dovolania v podstate namietal tie isté skutočnosti, ako v odvolaní (ale napokon aj v konaní pred okresným súdom v rámci svojej obhajoby). Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 6 Tdo 82/2017 z 30. januára 2019, ktorým podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol, v relevantnej časti uviedol:

«Najvyšší súd po preštudovaní dovolania dospel k záveru, že obvinený sa námietskami uvádzanými v dovolaní, ktoré podraduje pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., podporne domáha prijatia záveru o nezákonnosti jeho sledovania, na podklade príkazu z 12. apríla 2016, čím v podstate aj v tejto časti uplatňuje dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por...

... po zohľadnení vyššie uvedeného, dovolací súd dodáva, že výhrady obvineného založené na vlastnom hodnotení rozsahu vykonaného dokazovania, a to nevypočutím bližšie nestotožnenej osoby spolupracujúcej v prospech Policajného zboru (tzv. informátora) a taktiež namietaným rozporom vo výpovediach svedkov... v zmysle vyššie uvedeného, nemohol priznať žiadnu relevanciu. Krajský súd zároveň... osobitne zdôraznil, že totožnosť osoby informátora nepovažoval za dôležitú pre toto trestné konanie.

Pre úplnosť však najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že využívanie osôb konajúcich v prospech Policajného zboru pri odhaľovaní úmyselných trestných činov a pri zisťovaní ich páchatel'ov je jedným z legitímnych prostriedkov operatívno-pátracej činnosti, na ktorý v § 39 ods. 1 odkazuje aj zákon č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore... Forma spolupráce jednotlivcov s Policajným zborom je bližšie upravená v § 41 naposledy uvedeného zákona. Toto ustanovenie v prvom odseku jasne definuje, že osobou konajúcou v prospech Policajného zboru sa na účely tohto zákona rozumie fyzická osoba, ktorá dobrovoľne, utajovaným spôsobom poskytuje informácie a služby Policajnému zboru pri odhaľovaní trestnej činnosti. Táto kooperácia v zmysle uvedeného vyžaduje postupovať v utajení, pričom od povinnosti mlčanlivosti môže v tomto prípade oslobodiť len minister vnútra alebo prezident Policajného zboru (§ 80 ods. 3 zákona o Policajnom zbore). Predpokladom na zbavenie povinnosti mlčanlivosti je požiadavka súdu (orgánov činných v trestnom konaní) na zbavenie mlčanlivosti z dôvodu potreby výsluchu takejto osoby

v procesnom postavení svedka, pretože je to nevyhnutné s ohľadom na dôkaznú situáciu. V tomto prípade o taký prípad nešlo.

Odhladnuc od ustanovenia § 371 ods. 7 Tr. por. neobstojí ani tvrdenie obvineného o arbitrárnosti napádaných rozhodnutí. Rozsudok okresného súdu... v spojení s uznesením krajského súdu... dáva zrozumiteľným spôsobom odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu, s ktorými sa dovolací súd stotožnil...

Nezákonnosť vyplývajúcu z absencie konkrétneho určenia času vydania príkazu na minúty obvinený odvodzuje zo znenia ustanovenia § 113 ods. 5 Tr. por., podľa ktorého príkaz na sledovanie podľa odseku 2 sa môže vydať len na základe písomnej žiadosti policajta alebo príslušného orgánu Policajného zboru a v konaní pred súdom na písomnú žiadosť prokurátora. Žiadosť sa musí odôvodniť podozrením z konkrétnej trestnej činnosti a tiež údajmi o osobách a veciach, ktoré majú byť sledované, ak sú tieto údaje známe. V príkaze sa musí ustanoviť čas, v ktorom sa bude sledovanie vykonávať, a to najviac šesť mesiacov. Ten, kto vydal príkaz na sledovanie, môže dobu sledovania písomne predĺžiť najviac o ďalších šesť mesiacov, a to aj opakovane. Ak sledovanie trvá dlhšie ako dvanásť mesiacov, príkaz na sledovanie pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vydáva sudca pre prípravné konanie.

Podľa ustanovenia § 181 ods. 1 písm. b) Tr. por. príkaz musí obsahovať dátum a miesto rozhodnutia.

Vychádzajúc z uvedeného Trestný poriadok z hľadiska úpravy príkazu na sledovanie osôb a vecí vyžaduje (okrem iného) uvedenie času, v ktorom sa bude sledovanie vykonávať (§113 ods. 5 Tr. por.) a zároveň uvedenie dátumu rozhodnutia o tomto príkaze (§181 ods. 1 písm. b/ Tr. por.). Pod náležitosťou označenia príkazu dátumom rozhodnutia treba rozumieť uvedenie časového údajja vyjadrujúceho deň, mesiac a rok vystavenia príkazu. V tomto ohľade ustanovenie § 181 ods. 1 písm. b) Tr. por. so sebou neviaže povinnosť datovania príkazu menšou časovou jednotkou. Druhé z rozoberaných ustanovení, konkrétne jeho tretia veta, kladie povinnosť ustanovenia času, v ktorom „sa bude“ sledovanie vykonávať. Ani z tohto ustanovenia explicitne nevyplýva povinnosť ustanovenia času na sledovanie na hodiny, minúty, resp. na sekundy. Na strane druhej, bližšou konkretizáciou tohto času sa dosiahne vyššia miera právnej istoty zákonnosti sledovania osôb a vecí, najmä za situácie, keď o príkaze na sledovanie bolo rozhodnuté v rovnaký deň, ako prebiehalo sledovanie na

jeho základe. Sumarizujúc, z hľadiska zachovania zákonnosti rozoberaného úkonu trestného konania je nevyhnutné „len to“, aby na sledovanie osôb a vecí v čase vykonávania tohto úkonu existoval materiálny podklad, a síce k tomu určený príkaz. Výnimku z tohto pravidla predstavuje len okolnosť vymedzená v § 113 ods. 7 Tr. por., ktorá však umožňuje dodatočné schválenie už vykonaného úkonu v lehote 24 hodín, ktorá v danom prípade nemohla byť prekročená.

In concreto, preskúmaním trestného spisu najvyšší súd zistil, že príkaz na sledovanie osôb a vecí bol v posudzovanom prípade vydaný 12. apríla 2016, a to „na časové obdobie od 12. apríla 2016 do 12. júna 2016“..., na základe žiadosti vyšetrovateľa Policajného zboru z toho istého dňa... Ako ďalej vyplýva z trestného spisu, táto žiadosť bola prokurátorky odovzdaná krátko po 9.10 hod., pričom o vyhotovení príkazu bol vyrozumený vyšetrovateľ..., ktorý o tejto skutočnosti následne informoval príslušníkov Policajného zboru realizujúcich sledovanie... so začiatkom o 11.25 hod...

Z popísanej chronológie zreteľne vyplýva, že prokurátorka vydávajúca príkaz na sledovanie osôb a vecí síce formálne pochybila, keď tento vydala so spätnou účinnosťou, keďže v posudzovanom prípade nešlo o prípad podľa § 113 ods. 7 Tr. por. (od 12. apríla 2016; t. j. od prvej sekundy daného dňa), avšak táto okolnosť nespôsobuje nezákonnosť predmetného úkonu, nakoľko dovolací súd má za preukázané, že samotné sledovanie obvineného a tiež osobného motorového vozidla, bolo v posudzovanom prípade vykonávané na základe príkazu, a teda aj v súlade so zákonom.

Vo vzťahu k ďalšej námietke obvineného dovolací súd uvádza, že v zmysle § 8 ods. 1 zákona o Policajnom zbore sú príslušníci Policajného zboru oprávnení vykonávať služobnú činnosť, pod ktorou sa má na mysli podľa prvého odseku naposledy uvedeného ustanovenia činnosť policajta spojená s plnením úloh podľa tohto zákona alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Medzi tieto úlohy zákon o Policajnom zbore v § 2 ods. 1 písm. b) radí aj odhaľovanie trestných činov a zisťovanie ich páchatel'ov. Pri plnení týchto úloh, a teda pri plnení si svojej služobnej činnosti, boli príslušníci oprávnení vykonávať operatívno-pátraciu činnosť (§ 39 ods. 2 zákona o Policajnom zbore), pričom z obsahu predmetného spisu vyplýva, že túto aj vykonávali (viď žiadosť na vydanie príkazu na sledovanie osôb a vecí...).

Operatívno-pátracou činnosťou podľa § 38a ods. 1 zákona o Policajnom zbore je systém spravidla utajených, spravodajských opatrení vykonávaných Policajným zborom na účely predchádzania, zamedzovania, odhaľovania a dokumentovania trestnej činnosti a zisťovania jej páchatel'ov, zabezpečovania ochrany utajených osôb a strážených objektov, technicky chránených objektov, zabezpečovania a poskytovania ochrany a pomoci ohrozenému svedkovi a chránenému svedkovi, ochrany štátnej hranice a vypátrania osôb a vecí.

Príslušníci Policajného zboru pri tejto činnosti môžu v súlade s § 39 ods. 1 zákona o Policajnom zbore sledovať osoby a veci, monitorovať osoby a dopravné prostriedky, využívať kontrolovanú dodávku, kriminálne spravodajstvo, používať krycie doklady, nástrahovú a zabezpečovaciu techniku a využívanie osôb konajúcich v prospech Policajného zboru, objekty a miesta používané pod legendou a predstieraný prevod vecí.

Ako ďalej vyplýva z uvedenej žiadosti, poznatky získané operatívno-pátracou činnosťou boli potvrdené aj fyzickou osobou konajúcou v prospech Policajného zboru. Pod touto osobu treba rozumieť aj využitie informátorskej siete, resp. informátora. Aj tento postup preto treba vyhodnotiť ako celkom súladný so zákonom.

S ohľadom na § 9 ods. 1 zákona o Policajnom zbore, keď príslušníci Policajného zboru získali informáciu odôvodňujúcu podozrenie z páchania trestného činu, v tomto prípade drogovej trestnej činnosti, nielenže mohli, ale boli povinní v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok.

Postup podľa ustanovení Trestného poriadku prichádza do úvahy až vtedy, keď príslušníci Policajného zboru zistia potrebné informácie o páchatel'ovi a trestnej činnosti odôvodňujúce začatie trestného stíhania (viď rozsudok najvyššieho súdu z 15. apríla 2015, sp. zn. 1 Tdo 12/2015). Uvedené vyplýva aj zo znenia ustanovenia § 113 ods. 5 Tr. por., podľa ktorého príkaz na sledovania možno vydať len na písomnú žiadosť, ktorá by spravidla mala byť odôvodnená podozrením z konkrétnej trestnej činnosti a tiež údajmi o osobách a veciach, ktoré majú byť sledované. Za nezákonný postup v tomto smere by bolo možné označiť len taký prípad, ak by príslušníci Policajného zboru pokračovali v uvedenej činnosti podľa zákona o Policajnom zbore aj po získaní dostatočných informácií odôvodňujúcich postup podľa Trestného poriadku. K takej situácii však v posudzovanom prípade nedošlo.

Za nezákonnosť nemožno považovať ani tú skutočnosť, že príslušníci Policajného zboru v čase realizácie sledovania fyzicky nedisponovali príkazom k tomuto úkonu. Takáto povinnosť nie je daná žiadnym ustanovením zákona, pričom z povahy sledovania osôb a vecí, ako prostriedku operatívno-pátracej činnosti, vyplýva, že ide úkon, ktorého účinná realizácia vyžaduje pohotovostné vykonanie určitého zákroku, vrátane operatívneho oboznámenia príslušníkov Policajného zboru realizujúcich sledovanie. V zmysle uvedeného tak postačuje vedomosť príslušníkov Policajného zboru realizujúcich sledovanie o tom, že k tomu určený príkaz bol vydaný.

Argumentum ad absurdum, ak by mala byť zákonnosť sledovania osoby podmienená fyzickou dispozíciou príkazom príslušníka Policajného zboru, potom by pri právnom názore obvineného, pri sledovaní viacerými príslušníkmi Policajného zboru, musel týmto príkazom disponovať každý príslušník Policajného zboru, čím by sa tento úkon v početných prípadoch stal prakticky zákonne nerealizovateľný.

Záveru uvedené v rozhodnutiach najvyššieho súdu, na ktoré obvinený v dovolaní poukazoval, považuje dovolací súd za neaplikovateľné na posudzovaný prípad, nakoľko vychádzali z iných skutkových okolností. Vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Tdo 35/2010, išlo o situáciu, kedy vôbec nedošlo k vydaniu príkazu na sledovanie osôb a vecí v zmysle § 113 Tr. por., pričom práve na podklade nezákonného sledovania boli zadovážené usvedčujúce dôkazy. Aj vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Tdo 12/2015, príslušníci Policajného zboru vykonávali sledovanie podozrivého bez príkazu podľa Trestného poriadku, a to i napriek tomu, že v tom čase už minimálne po dobu 7 dní disponovali konkrétnymi informáciami o páchaní trestnej činnosti s omamnými látkami.

Keďže dovolací súd dospel k záveru o zákonnosti namietaného príkazu a sledovania obvineného, nemožno v takom prípade uvažovať ani o nezákonnosti nadväzujúcich vo veci vykonaných úkonoch a zadovážených dôkazoch, resp. o potrebe aplikácie doktríny plodov (ovocia) z otráveného stromu...

K námietke obvineného spochybňujúcej jednak legitimitu odborného vyjadrenia Národnej kriminálnej agentúry zo dňa 14. apríla 2016, ale aj hodnoty dávok omamných a psychotropných látok v ňom ustálenej, vrátane výsluchu zhotoviteľky tohto vyjadrenia, dovolací súd uvádza, že za dôkaz v intenciách § 119 ods. 2 Tr. por. môže slúžiť aj informácia o tzv. pouličných cenách drog získaná zo správy príslušného útvaru Policajného

zboru, ktorý v rámci svojej pôsobnosti tieto ceny monitoruje. Pritom len skutočnosť, že pôvodcom dôkazného prostriedku je policajný útvar, z neho plynúci dôkaz automaticky nediskvalifikuje (uznesenie najvyššieho súdu z 20. februára 2018, sp. zn. 2 Tdo 51/2017).

Identický právny názor na túto otázku zdieľa vo svojej rozhodovacej činnosti aj Ústavný súd Slovenskej republiky... ktorý podotýka, že v prípade, ak ide o tovar (drogy), ktorý je obchodovateľný iba na čiernom trhu, je pochopiteľné, že pri určovaní formy predávanej drogy a s tým súvisiacim aj jej obvyklým množstvom a cenou, súdy nepostupujú svojoľne, ale v záujme jednotného prístupu k všetkými páchatelom daného skutku v neurčitom množstve prípadov (z hľadiska charakteru skutku, miesta páchania a pod.) vychádzajú z objektivizovaných údajov získaných z praxe špecializovaných policajných jednotiek (uznesenia ústavného súdu zo 4. júla 2012, sp. zn. II. ÚS 228/2012, z 10. júla 2012, sp. zn. II. ÚS 240/2012, z 21. januára 2015, sp. zn. I. ÚS 30/2015). V inom rozhodnutí ústavný súd konštatoval, že téza o diskvalifikácii dôkazného prostriedku zabezpečeného políciou ako orgánom, „ktorý je pre svoje postavenie aj ako orgán činný v trestnom konaní zaujatý“, pretože „má eminentný záujem na usvedčení páchatel'a a na jeho potrestaní“, odporuje jednej zo základných zásad trestného konania zakotvenej v § 2 ods. 10 Tr. por. (uznesenie ústavného súdu zo 4. septembra 2018, sp. zn. III. ÚS. 335/2018).

Pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že výklad prezentovaných úvah nemožno vnímať ako pozbavenie či oslabenie práva obvineného navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. por., resp. § 119 ods. 3 Tr. por. Obvinený teda disponuje právom obstarania z jeho pohľadu transparentnejšieho dôkazného prostriedku preukazujúceho hodnotu omamnej či psychotropnej látky. Tu však treba opakovane podotknúť, že podľa § 2 ods. 12 Tr. por. dôkazy v každom prípade hodnotí súd a prípadný nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nezakladá žiaden dovolací dôvod.

... obvinený v konaní pred súdom síce tvrdil, že hodnota jedného gramu konope sa v rozhodnom období pohybovala vo výške od 3 do 3,5 €..., toto však nepodporil žiadnym konkrétnym objektivizujúcim dôkazom. Vo veci konajúce súdy tak celkom legitímne pri ustálení hodnoty omamnej a psychotropnej látky vychádzali z vyššie označeného odborného vyjadrenia.»

44. Po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 82/2017 z 30. januára 2019 ústavný súd konštatuje, že aj toto je potrebné považovať za ústavne súladné.

45. Rovnako najvyšší súd sa pre rozhodnutie o dovolaní podstatnými námietkami sťažovateľa zaoberal. Preskúmal rozhodnutia súdov nižšieho stupňa a nezistil opodstatnenosť sťažovateľom predstretých námietok. Každú jednotlivú výhradu sťažovateľa dovolací súd podrobil adekvátnemu preskúmaniu, avšak nevyhodnotil ich ako dôvodné – spôsobilé naplniť dovolacie dôvody. Poukázal na skutkové okolnosti a príslušnú právnu úpravu, ktoré ho primäli prijať iné závery, akých sa sťažovateľ dožadoval, týkajúce sa zákonnosti sledovania osoby sťažovateľa, vydania príkazu na jeho sledovanie, spôsobu určenia ceny drogy [čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru], ako aj potreby vypočutia osoby konajúcej v prospech polície [čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru]. Dovolací súd ním prijaté závery oprel nielen o dôsledne interpretovanú zákonnú úpravu, ale aj o svoju judikatúru, ako aj súvisiacu judikatúru ústavného súdu. V tomto smere skutočne nie je nič, čo by mohlo byť najvyššiemu súdu vytknuté z hľadiska poskytnutia ochrany základným právam sťažovateľa. Ústavný súd nepovažuje za potrebné ani vhodné na tomto mieste znova opakovať, prípadne doplniť dôvody, ktorými najvyšší súd podoprel prijatý konečný verdikt vo vzťahu k podanému dovolaniu sťažovateľa, pretože odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je jasné, zrozumiteľné, logické, postavené na racionálnych úvahách.

46. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia z 30. januára 2019 konštatuje, že v ňom nezistil žiaden vnútorný rozpor ani žiadne popretie zmyslu, účelu či znenia aplikovaných právnych noriem. Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, pretože sa opiera o náležité vysvetlenie právnej úvahy, a zároveň vyčerpávajúcu a presvedčivú odpoveď poskytnutú sťažovateľovi zo strany najvyššieho súdu, na ktorej postavil svoje rozhodnutie. Ústavný súd považuje odôvodnenie jeho rozhodnutia za dostatočné a nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru [a tým aj čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru].

47. Vychádzajúc zo zistených skutočností, ako aj z konštantnej judikatúry ústavného súdu spojenej s posudzovaním dodržiavania zásad spravodlivého procesu, ústavný súd dospel k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutých rozhodnutí, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka (strany) súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 2 dohovoru

48. Pokiaľ ide o námietku porušenia práva na prezumpciu nevinoty zaručeného v čl. 6 ods. 2 dohovoru, ústavný súd pripomína, že princíp prezumpcie nevinoty je porušený najmä akýmkoľvek súdnym rozhodnutím, ktoré vyjadruje presvedčenie, že určitá osoba je vinná z trestného činu bez toho, aby jej vina bola preukázaná zákonným spôsobom. Za porušenie princípu prezumpcie nevinoty treba považovať, ak súd dáva verejne najavo, že zastáva názor, že osoba je páchatelom a považuje ho za vopred odsúdeného (III. ÚS 410/08).

49. Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že prezumpcia nevinoty je jedným zo základov spravodlivého trestného konania a že k jej porušeniu dôjde, ak výroky príslušnej úradnej osoby, ktoré sa týkajú osoby obvinenej z trestného činu, odrážajú alebo vyjadrujú názor, že je vinná, a to ešte pred tým, ako bola jej vina preukázaná v súlade so zákonom (pozri rozsudok *Daktaras v. Litva* z 10. 10. 2000).

50. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd aj v tejto časti považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú, a to už na prvý pohľad, keďže k porušeniu tohto práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru dochádza pri prezumovaní viny v priebehu trestného konania v období pred vydaním konečného rozhodnutia o vine. V danej veci boli sťažovateľom

napadnuté konečné rozhodnutia v merite veci, t. j. rozhodnutia, ktorými bola vina sťažovateľa vyslovená. Zjavne teda nedošlo a ani nemohlo dôjsť k naplneniu podmienok pre vyslovenie porušenia práva ustanoveného týmto článkom dohovoru či už rozhodnutím krajského súdu alebo najvyššieho súdu.

51. Uvedené bolo dôvodom pre odmietnutie ústavnej sťažnosti aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy

52. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 2 ods. 2 ústavy ústavný súd uvádza, že tieto jednak neobsahujú konkrétnu garanciu základného práva alebo slobody, ale sú základnými či všeobecnými ustanoveniami limitujúcimi konanie štátu, a tým i zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd, a jednak tieto ustanovenia sú spravidla porušené iba za predpokladu, že ústavný súd vysloví porušenie niektorého základného práva alebo slobody podľa druhej hlavy druhého oddielu ústavy (resp. podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy), k čomu v tomto prípade nedošlo. Z týchto dôvodov ústavný súd aj v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

53. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do úvahy zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v jej petite, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo (pozri čl. 127 ods. 2 ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2019